

ОДЛАЗАК У САРАЈЕВО

*Ко каже
да се не
исплати
редовно
долажење
у школу?!*

20.11.2005.

Неки ситни сати. Бања Лука, под окриљем јутарњег сумрака, остаје иза нас. Натпис „слободна возња” крај знака OSCE-а значи награду за постигнуто и подстицај за убудуће.

Као разред са најмање изостанака у прошлој, школској 2004/2005. години, III₃ иначе, пут, ево, путујемо — правац Сарајево!

Док еуфорична атмосфера допире са задњег краја аутобуса, неколицина оних који никад не касне нити болују, а на славу иду тек после наставе, смјестила се ближе проф. Вити и нашем школском психологу. Што је сигурно, сигурно...

8 часова

Тек понека спокојна кравица поред пута или ужурбани сељак што бициклом осваја магистралу, успије присвојити пажњу претходно посвећену било „Ноблицама”, студијама „Cool Girl”-а, било спонтаним „провалама” појединаца.

Пролазе сати, кô и ова „друмска беспућа”...

11 часова

Биће да смо већ стигли. Овај котлински ваздух знатно је „оштрији”. Рекла је мени мама да обучем поткошуљу...

Сарајево. Град Зимских олимпијских игара, ђевапа, Здравка Чолића, бурека... Оријентални дух и ожиљци минувалог рата посвуда... Облаци је сењег неба обавијају облакодере и минарете што се уздижу над жамором саобраћајница и уских улчица.

12³⁰ часова

Мало озбиљности. Пред зградом Парламентарне скупштине БиХ. Када размислим, непосредни угођај Сиве и Бијеле сале, њихове величине, освјетљења, удобности посланичких фотеља, као ни разговор са господином Бошком Шиљековићем, не пружа се сваком. А и изобиље шведског стола употпунило је већ срдачну и топлу добродошлицу.

15³⁰ часова

Уз оно поуздано: „Не брините, разреднице, нећемо се ми изгубити”, свако оде на своју страну...

Док се већина ревносно посветила понуди многобројних ђевабџица, било је и нас које смо, почевши са „пазаром” на Баш-чаршији завршиле у „шопингу” од бутика до бутика „Ферхадије”.

Звекет управо купљеног накита надјачала је звоњава са оближње катедрале. Пет је сати. Сигурно већ чекају на нас.

Ипак стижемо на вријеме. Аутобус опет пун. Сви на броју. Пењемо се према Кошеву. Уз стадион „Хасим Ферхатовић”, напуштамо и Сарајево.

Спушта се вече. „Зао удес” свира на ЦД-уређају. Учинио је да музика буде искључиво наше самосталне производње, баш као и колачићи, које смо понијели, а одавно их више нема...

22 часа

Петочасовна возња примиче се крају. Бања Луко, неко ти се већ враћа...

Гимназијско двориште празно је. Но, ујутру већ неће бити.